

Simeon a Anna

¹ A očekáváme, že Bůh pro nás vykoná veliké věci. Naše scéna se dnes večer otevírá v Jeruzalémě, asi přesně rok poté, o čem jsme hovořili včerejšího večera. Krátce po narození Pána Ježíše. Noviny se v oněch dnech nešířily jako dnes. Neměli televizi, tisk, a tak dále. Jediným způsobem šíření zpráv bylo od úst k ústům.

A tam žil jeden starý muž jménem Simeon. A on byl knězem v chrámu, mohli bychom rovnou říci, že to byl starý mudrc. Byl jedním z pomazaných Božích služebníků. Bůh ve všech věkách měl své služebníky. Bůh v každém věku měl někoho, na koho mohl položit svou ruku nebo své Slovo. Někdy přichází k malému počtu; někdy k jednotlivci. Ale vždycky někoho má.

² Ten muž byl očekávající potěšení Izraele. Očekával, že Bůh vykoná, co zaslíbil. On byl mužem majícím Ducha Svatého, neboť Duch Svatý mu zjevil, že neuzří smrti, než by prvé uzřel Krista Páně. A on měl právo tomu věřit.

Nyní mnozí z jeho bratří, kněží ho považovalo takřkajíc, že nemá všech pět pohromadě. Inu, jak je to možné? Oni čekali na příchod Mesiáše od počátku času. Nyní se nacházeli v nejhorší situaci, do jaké kdy mohli upadnout, jak on mohl tehdy přijít?

Ale hleďte, Bůh působí Svým vlastním způsobem, záhadným způsobem, a koná Své divy. Ježíš řekl: „V tu hodinu, které se nenadějete, Syn člověka přijde.“ A copak by to nyní nebyl nádherný čas?

³ Hleďte, On nikdy nekoná nic, dokud nejdřív k tomu neshromáždí Svůj lid. Podle mého přesvědčení to dělá právě teď. On volá ty Své vyvolené. Když se svět nachází v období prosperity, je dostatek jídla, velká letadla a různé vymoženosti vědy. Oni říkají: „Ó, my se jen připravujeme na to, abychom žili. Nic takového se dnes nemůže stát.“ To je ta hodina, o které se nenadějete, že Syn člověka přijde.

⁴ Copak nevidíte, co On koná? On svolává Své vyvolené děti právě tak, jak tehdy. Simeon a Zachariáš a Alžběta, Jan Křtitel - oni se prostě připravovali. Něco se mělo stát. Ta druhá strana světa, dokonce ta náboženská, si myslela, že oni tahají za špatný konec. Že jsou fanatici. Ale oni věděli, o čem se bavili, neboť tak řekl Duch Svatý. On

měl právo tomu věřit. Jestliže to řekl Duch Svatý, pak je to vyřízeno.

⁵ Věřím, že dnes to je stejné. Máme zaslíbení Ducha Svatého. A v těch posledních dnech On vyleje svého Ducha a svolá Svou církev. Ukáže veliké divy a znamení. Věřím, že je vidíme tak, jak je zaslíbil. A tak čekáme, i když jsme nazýváni fanatiky. Ale přece nejsou dva svatí Duchové - je jen jeden Duch Svatý. Ten samý Duch Svatý, který zaslíbil něco tomu muži, dal rovněž zaslíbení i nám. Věříme tomu. Nezáleží na tom, co řekne svět, my tomu věříme. Bůh dodrží své zaslíbení. Vždycky je dodržel a také je dodrží.

⁶ Tak tedy Ježíše, jak bylo tehdy zvykem, vzali Ho po osmi dnech do chrámu v Jeruzalémě a obřezali Ho. Podle Zákona měla matka přinést obět za očistění.

Pomysleme tedy, že je pondělí ráno. Jsme v chrámu. Je rušný den. Dívám se na řadu lidí, jako na modlitební řadu na pravé straně chrámu. V Palestině jsou asi dva milióny Židů, a během dvaceti čtyř hodin se narodí spousta dětí. A každý den velká řada maminek se postaví do řady za účelem obřezání svých dětí mužského pohlaví a za účelem oběti očistění.

⁷ Pohledme na tu řadu dnes ráno. Je kolem deváté hodiny a maminky jsou seřazené. Každá přináší své malé nemluvně, v malé upletené zavinovačce, malé hezké botičky. Mnohé z nich přivádějí k obětování beránky. Beránek byl obětí těch bohatých. Ale oběť venkovana, (chudého člověka) byla obvykle hrdlička, nebo dva holubi.

A všimněte si, jak v té řadě tam stojí mladé děvče, možná ji nebylo ani osmnáct, stojí tam samo. Všichni ostatní lidé se od ní distancují. „Nemějte s ní nic společného. Je to vykřičená žena. To dítě, která má, je nemanželské. Distancujte se od ní. Mějte se před ní na pozoru.“ Ale Marie, ona věděla, odkud to dítě je. Věděla, že to je Boží Syn.

⁸ Stejně tak dnes, lidé říkají, že jsme fanatici, neboť věříme v Boha, věříme v nadpřirozeno. Ale my víme, odkud ono pochází. Nezáleží na tom, co si oni myslí, nebo co říkají, vidíme jejich styl, jejich způsob, jak se chovají. Oni si myslí, že jsme chudou třídou nějakých nevzdělanců. Ale my víme, co máme v našich srdcích.

Všechny ostatní děti měly na sobě hezký úplet. Ale ten malý byl ovinut do plenky.

⁹ Pokud jsem správně pochopil to, do čeho byl zabalen... Když se narodil, neměli žádné oblečení. A přece On byl Stvořitelem nebe

a země, narodil se v jeslích na otýpce slámy, byla to vlastně jeskyně ve skále. Neměli pro Něho žádné oblečení, a tak vzali přehoz z jařma vola a ovinuli Ho do toho. A tak On zde je ve svých plenkách.

10 Ve srovnání s ostatními, to nebylo zrovna nic moc, ale jeho matka věděl kým On je, byl to klenot. Stejně tak dnes, každý, kdo Ho uchovává v hloubi srdce, je na tom stejně. A když se posouvali kupředu...

A tak, když Bůh dá zaslíbení, On je povinen ho dodržet. Bůh zaslíbil Simeonovi, skrze toho samého Ducha Svatého, který dal zaslíbení vám, dal zaslíbení mně, že nezemře, dokud nespatří Krista.

11 Pohledme na něho. On je ve své studovně. Bere Bibli a čte. Najednou Duch Svatý říká: „Simeone, postav se.“ To se mi líbí. Bůh je milostivý ve svých zaslíbeních. Duch Svatý je při práci. Tento Duch Svatý, je tím samým Duchem Svatým nyní zde, v Puerto Ricu.

12 David řekl: „Když hlubina volá po hlubině...“ Když volá hlubina, musí zde být hlubina, která na ní odpoví. Něco jako to, předtím než strom mohl být zde na zemi, musela tady být půda, ve které on mohl růst. Předtím, než byla ploutev na hřbetě ryby (Bratr Branham vysvětluje tlumočnickovi co je to ploutev.) Ploutev... ploutev na hřbetě ryby, to pomocí čeho plave. Nejdříve zde musela být voda, ve které bude plavat, jinak by nemohla mít ploutev.

A před nějakým časem jsem četl, jak zde někde v Americe, jak nějaký malý chlapec ve škole, okousával gumičky na tužkách. Jeho maminka tím byla znepokojena. Jednou přišla a zastihla ho, jak na verandě okusuje pryž pedálu kola. Vzala ho k lékaři, a ten ho poslal do nemocnice na vyšetření. Lékař řekl: „To tělo se dožaduje síry.“ Předtím, než zde může vzniknout žádostivost po síře, musí zde síra existovat (nejdříve síra), musí být něco, co odpoví na tu potřebu.

13 Poslyšte, asi takto. Předtím, než zde může být stvoření, musí být Stvořitel, který stvoří to stvoření. A proto, jestliže v tomto zástupu dnes večer je hlad po Božském uzdravení, to poukazuje na to, že někde je otevřený pramen, jinak byste nemohli pociťovat tu touhu. Jestliže toužíte spatřit moc Boží, musí ta Boží moc někde být...?... Bůh...?...

14 Tedy, kdyby zde v Bibli nebylo místo hovořící o Božském uzdravení. A přece Božské uzdravení musí zde být, neboť po něm volají vaše duše - volají. Hlubina volá hlubinu. A kvůli tomu jste zde. Ten samý Duch Svatý, který dal Simeonovi zaslíbení, je tím samým Duchem Svatým, který vám říká, že zde je přítomná uzdravující moc. A proto

ten samý Duch Svatý, který vedl Simeona, přivedl i vás z okolí tohoto města a napříč touto pahorkatinou sem, aby dodržel své zaslíbení. „V posledních dnech vyleji Ducha svého na všelike tělo... ukáží zázraky...“ Ten samý Duch Svatý dodržuje své zaslíbení. Uvidím Ho. Vidím Ho.

Tedy, jestliže Kristus byl v chrámu, pak Duch Svatý, Jeho povinností bylo přivést ty, kteří věřili zaslíbení, aby Ho spatřili. Stejně tak dnes, jestliže Kristus je zde, lidé milující Krista jsou přivedeni Duchem Svatým, aby mohli spatřit Jeho mocné skutky, jinak by Ho neposlal.

¹⁵ On sedí tam vzadu v chrámu a čte. Duch Svatý promlouvá: „Povstaň. Jdi.“ Myslím si. Věříte, že synové Boží jsou vedeni Duchem Božím. Nemusíte být chytrí; stačí, když máte víru v Toho, který vás vede.

¹⁶ Vzpomínám si, jak jsem jednou jel z Dallasu v Texasu. Jel jsem domů a zastihla mne bouřka. Letadlo muselo nuceně přistát v Memphisu, Tennessee. A ubytovali mne v hotelu do příštího rána. Řekli: „Odlet odsud bude v sedm ráno. Limuzína pro vás přijede v šest.“ V pořádku. V noci jsem napsal několik dopisů. Ráno jsem vstal a šel odeslat ty dopisy. Šel jsem ulicí. Duch Svatý mi řekl: „Zastav se. Otoč se. Vrať se. A jdi v tomto směru.“ Podíval jsem se na hodinky. Šel jsem kupředu.

¹⁷ Prošel jsem městem pořádný kus cesty až k řece... (Jak zde nazýváte barevné lidi?) Až na místo, kde bydleli černoši. Šel jsem ulicí a Duch Svatý mi říkal: „Jdi dál.“ Víím, že věříte, že jsme vedeni Duchem Svatým. Podíval jsem se na hodinky. Bylo bezmála sedm. Duch Svatý říkal: „Jdi dál.“

Podíval jsem se a na bráně visela - před malým domečkem se o bránu opírala velická, statná žena. Když jsem ji už téměř minul, řekla: „Dobré ráno, kazateli.“

Obrátil jsem se a podíval se na ni. Řekl jsem: „Odkud víš, že jsem kazatel?“

Řekla: „Věděla jsem, že sem přijdeš.“ Bůh takto působí na obou koncích lana. To se stává tisíce krát. Vyprávím vám pouze tento jeden příklad, neboť mi leží na srdci.

Pohleděl jsem na ni, a řekl: „Teti (paní), odkud víš, že jsem kazatel?“

Ona řekla: „Minulou noc jsem se modlila. Mám chlapce, kterého mi dal Pán.“

Pokračovala: „Četl jsi někdy v Bibli, jak Sunamitská žena si vyprosila syna? A Eliáš ji požehnal a měla syna.“

Odpověděl jsem: „Ano, vzpomínám si na to.“

Řekla: „Já jsem zrovna taková žena.“ Bůh mi dal syna. Ale je mi líto, dostal se do špatné společnosti a onemocněl - pohlavní nemocí - a nyní umírá jako odpadlík.

Řekla: „Před dvěma dny sem přišel lékař a řekl: ‚On se už z toho nikdy nedostane. Nemoc zničila jeho srdeční chlopně.‘“ A řekla: „On leží...“ Řekla: „Leží tam a umírá. Nemohu se dívat na to, v jakém je stavu. Je to moje dítě.“ A řekla: „Modlila jsem se celou noc. Ó, Bože, Ty jsi mi dal toho chlapce. Ale máš někde Eliáše?“ A řekla: „A usnula jsem a ve tři hodiny ráno Pán ke mně promluvil: ‚Jdi a stůj ve vratech. Někdo půjde ulicí.‘...?...“ A řekla: „Stála jsem tu již před rozedněním. A uviděla jsem tě přicházet...?...“

Řekl jsem: „Paní, jmenuji se Branham. Modlím se za nemocné. Slyšela jsi už o mně?“

Řekla: „Ne, velebný Branhame, nikdy jsem o tobě neslyšela.“

Přešel jsem na druhou stranu, položil jsem ji ruku na záda; byla promáčena rosou. Na hlavě měla zavázanou mužskou košili. Slzy stékaly po jejích velikých, tmavých lících. Řekla: „Půjдете dovnitř?“

¹⁸ Když otevřela malá vrata, vstoupil jsem do té malé, dvoupokojové chýše. Na podlaze nebyl ani koberec, jen malé lůžko, ale nade dveřmi byl nápis: „Bůh žehnej našemu domu.“

Modlil jsem se za krále v jejich palácích a měl jsem tu výsadu, že jsem byl v některých nejhezčích domech na světě. Ale nikdy ve svém životě jsem se necítil tak vítán, jak v té malé chýši onoho rána.

Podíval jsem se a tam na posteli ležel, ležel tam veliký chlap, řekl bych tak devadesát kilo. V ruce svíral příkrývku a sténal. Mumlal: „To je tma.“

Řekl jsem ji: „O čem to mluví?“ Řekla: „To je to, kazateli. On je ztracen. On to už říká dva dny. On nic neví. Pomátl se mu rozum. Ale myslí si, že je někde na moři. Je mu zima, zima a obklopuje ho tma. Je ztracen. Myslí si, že je ve člunu. A nemůže najít cestu a volá o milost. Vidíš teď, velebný, proč jsem přišla a modlila se k Bohu? Kdybych jen mohla uslyšet své dítě říci: ‚Mámo, jsem zachráněn,‘ s radostí bych viděla, jak odchází domů.“

Řekl jsem: „Mám se modlit za jeho uzdravení?“

O to nejevila zájem. Ona o uzdravení nevěděla nic. Ona si jen přála, aby byl spasen. Políbila ho na čelo. Řekla: „Bůh ti, žehnej mamínčino dítě.“

¹⁹ Pomyslete na to. Ležel potupen, v hříchu. A přece mateřská láska ho provázela bez ohledu na jeho stav, v jakém se nacházel. To bylo stále mamínčino dítě.

Ale o jaké to lásce mluvil Ježíš, Bůh: „Matka může zapomenout na své nemluvnátko, ale JÁ na tebe nezapomenu nikdy.“...?... Dnes večer, ó, jakou lásku má Bůh k tomuto světu.

Řekl jsem: „Modli se, sestro.“ Klekli jsme na kolena. Ó, mohl bych povídat o modlitbě. Modlila se, až jsem si byl jist, že znala Boha. Plakal jsem. Když povstala, vzala svou zástěru a utřela si oči. Řekla: „Pomodlíš se nyní ty?“

²⁰ Řekl jsem: „Pane, zmeškal jsem už dvě hodiny. Moje letadlo je pryč. Ale řídil jsem se tvým Duchem. Nevím, proč jsi mne zde přivedl. Ó, Pane, Ty jsi stále Bohem. Řídil jsem se tvými instrukcemi. Je to ten, kterého jsi mi chtěl ukázat?“

Asi v tom čase jsem uslyšel jeho hlas, jako mužský hlas. On řekl: „Mámo, doma se rozsvěcuje světlo.“ Asi během pěti minut seděl na posteli spolu se svou maminkou a se mnou a vzdával slávy Bohu.

Dva roky později jsem jel na západ. Tentokrát jsem jel vlakem. Obložené chlebičky byly ve vlaku pro mě příliš drahé. Nemohl jsem si to dovolit. A tak jsem čekal, dokud vlak nezastaví, abych si koupil plný sáček hamburgerů. A tak jsem v Memphisu vyběhl z vlaku a běžel jsem k malému stánku s hamburgery, zatímco vlak stál ve stanici. Slyšel jsem, jak někdo volá. Byl to vrátný v červené čepici na hlavě. „Vítej, kazateli Branham.“ Obrátil jsem se a ten mladý chlapík řekl: „Vzpomínáš si mne?“

Odpověděl jsem: „Ne.“

On řekl: „Asi před rokem jsi přijel do toho města. Vzpomínáš si, jak jsi přišel na to místo, kde byla moje maminka?“

„Ano, vzpomínám si. Snad nejsi tím chlapcem?“

„Ano, to jsem já. Nejen že jsem teď zdrav, ale jsem také křesťanem.“

²¹ Když jsem tehdy ráno opustil ten dům, vyběhl jsem z domu,

zastavil jsem taxi a pospíchal na letiště. Když jsem tam s dvou a půl hodinovým zpožděním dorazil, právě dělali poslední výzvu k odletu. Pomyslete na to. Zvažte.

Bůh skrze víru chudé, negramotné ženy, která se neuměla ani podepsat, její víra však přitáhla z oblohy letadlo a přinutila ho k přistání...?... Kdybychom jen mohli být vedeni Duchem.

²² Simeon byl veden Duchem. On přichází. Neví, kam jde. Prostě jde. Přichází k té řadě žen. Prochází kolem té řady. Zastavil se před tou ženou, jejíž dítě bylo ovinuto do pleny.

Dobrá, pomyslete na to. Bůh zjevený v těle, Stvořitel nebe a země ležící v náručí ženy, která pro něho nemá ani vhodný oděv. Cár hadru ovinut vůkol Něho.

Čím jsme pak my? Na co si zasloužíme my? Myslíme si, že jsme něco; nejsme nic. Pouze milostí Boží.

²³ A Simeon se zastavil. Duch Svatý musel říci: „Stop, Simeone. Chci ti ukázat znamení.“ On otočil svou hlavu a rychle běžel. Vzal na ruce to Dítě, držel je v náručí a řekl: „Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova Svého, v pokoji. Neboť mé oči viděly Tvé spasení.“

Potom kdesi daleko v rohu se nacházela stará slepá prorokyně. Jmenovala se Anna. Neviděla. Bylo jí osmdesát čtyři. Ona se neustále postila a modlila. Ona byla rovněž naplněna Duchem. Ihned poté Duch Svatý řekl: „Povstaň, Anno.“ A zde přichází, slepá, prochází kolem shromážděných, vedena Duchem, byla vedena Duchem. Nezáleží na tom, kam jde, ona je přece slepá. Ale byla vedena Duchem. A ten sám Duch Svatý nás vede dnes večer. Nezáleží na tom, pokud jsi veden Duchem, kam jdeš. Zde přichází. Ona přichází k Marii. Ona vidí Jeho tvář. Pozvedává své ruce. Duch Svatý na ní sestupuje a ona začíná pronášet proroctví.

Ten samý Bůh je dnes večer zde přítomen. Vedení Duchem, synové a dcery Boží, chcete, aby On vás vedl dnes večer k Tomu samému?

²⁴ Skloňme naše hlavy. Předtím než se budeme modlit, chtěl bych se ujistit, zatímco skláníme naše hlavy v modlitbě, kolik z vás chce vyjádřit pozvednutím ruky: „Bratře Branhame, pamatuj na mne v modlitbě.“ Pozvedněte své ruce. Ó, tisíce.

Ó, Pane, všichni jsme pozemskými lidmi. Skláníme své tváře k prachu, z kterého jsi nás vzal. Jednou, jestliže Ježíš bude prodlévat, se do toho

prachu vrátíme. Ó, Bože, vlož do našich srdcí Věčný život. A jednou, až přijde Ježíš, třeba už budeme v prachu, když povstane Syn spravedlnosti s uzdravením na svých křídlech, to pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a budeme vzkříšení a vychvácení na setkání s Tebou na povětrí. Každá jedná z těch rukou, dej jim Věčný život, Pane, neboť o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

²⁵ Jsem tak rád, že ty nádherné a vzrušující biblické příběhy, které čteme v Bibli, nejsou pouhou historií o historickém Bohu; to je historie živého Boha, jsoucího stejně tak dnes.

Myslím si nyní, že zde v této budově není dost místa na modlitební řadu. Jestli byly rozdány modlitební lístky, využijeme je možná zítra večer. Věřím, že v takovém stísněném prostoru modlitební lístky stejně nebudou k ničemu. A to dá každému z vás možnost, abych se za něj modlil bez modlitebního lístku.

Nyní věřte. [Bratr Branham hovoří s tlumočníkem.] Vysvětlil jsi jim to...? Pastor vám vysvětlil to, co zaslíbil Ježíš Kristus. A jestliže On zůstává tím samým Ježíšem dnes, jak byl tehdy, Jeho zaslíbení jsou pravdivá, On dnes udělá totéž co tehdy. Kolik z vás už bylo na tom místě předtím a vidělo, jak On to koná? A kolik ne, pozvedněte ruce. Téměř polovina.

²⁶ Nyní ti z vás... Někteří... Mnozí z vás Ho před chvílí přijali jako svého Spasitele, aniž by cokoliv spatřili. Nádherná. Dobrá. Ale nyní ten samý Bůh, kterého jste přijali, tento... On zaslíbil, že dodrží Svě Slovo.

Nyní pro ty nově přichozí, Ježíš, jak již bylo řečeno pastorem, když k němu byl přiveden Petr, On věděl s kým má do činění, řekl mu kým je a jak se jmenoval jeho otec. Je to tak. Ten Žid řekl, ten opravdový Žid, ten opravdový věřící, řekl: „To je Syn Boží.“

Přišel Natanael a přivedl s sebou Filipa. A když přišel, Ježíš mu řekl, kdo je a kde byl. Pak řekl: „Mistře, ty jsi Syn Boží.“

Mnozí lidé z církví říkají: „Je to ďábel, Belzebub.“ Oni si to mysleli ve svých srdcích. Ani to nevyslovili nahlas. Ježíš byl schopen postřehnout jejich myšlenky. Řekl jim: „Tohle vám odpouštím. Ale jednou, když přijde Duch Svatý a bude konat to stejné, jediné slovo proti Tomu a nebude vám odpuštěno v tom věku, ani v tom budoucím.“

²⁷ On se setkal se Samaritány. Pokud víte, nikdy nešel k pohanům, pouze k Samaritánům a Židům - lidem Sema a Chama. A my jsme lidé Jáfetovi, pohané. Když On se tehdy setkal s tou samaritánkou, řekl ji:

„Jdi, vezmi svého muže a přijď sem.“ On odhalil, co bylo v jejím srdci. Ona řekla: „Nemám muže.“

„Měla jsi jich pět.“

Řekla: „Pane, pozoruji, že jsi prorok. Víme, že když přijde Mesiáš, On nám tyto věci řekne. Ale kdo jsi Ty?“

Ježíš řekl: „To jsem já, který před tebou stojí.“

Šla do města: „Pojďte se podívat na člověka, který mi pověděl všechno, co jsem udělala. Není-li to opravdu Mesiáš?“

Jestliže to bylo znamením Mesiáše včera, pokud On je tímtež Mesiášem dnes, pak koná to stejné.

²⁸ Davem procházela žena, která se dotknula cípu Jeho roucha. Trpěla krvácením. Ona byla schovaná v tom davu. Říkám to k prospěchu těm nově příchozím.

Všimněte si, abyste si nemysleli, že se v tom mýlím. Bůh zaslíbil. On zaslíbil...?... Abyste si byli jisti, že On dodrží svůj slib.

Nyní, se Ho ta žena dotknula. Všichni se Ho dotýkali. Pak se Ježíš zastavil, řekl: „Kdo se mne dotknul?“ Všichni to popírali. On řekl: „Ano, ale někdo se mne dotknul; pocítil jsem slabost, vyšla ze mne moc.“ Rozhlédl se kolem sebe a našel ji, a řekl, že měla krvácení, ale její víra ji uzdravila.

Znáte ten příběh, jak Bible říká, že Ježíš Kristus je nyní Veleknězem. On je jediným Veleknězem, Prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Je to tak. A On sedí na pravici Boží a oroduje za nás. A on je Veleknězem, který cítí s našimi slabostmi. Říká to Bible, v epistoletě k Židům...

²⁹ On je teď tím samým Veleknězem a bude jednat stejným způsobem, jestliže se Ho dotkneš. Nuže, kolik z vás nemůže přijít zítra večer do modlitební řady, ti z vás, kteří nemáte modlitební lístek, ale věříte a máte víru se dotknout Jeho slávy, zvedněte ruce. V pořádku.

Tedy, jestliže věříte... To je teď rozhodující zkouška. Zde se prokáže, zda Slovo Boží se prokáže, jako pravdivé nebo falešné. A já budu buď pravým svědkem Božím, nebo falešným svědkem Božím, Bůh to dosvědčí a nechť On je soudcem.

³⁰ Nikoho z vás neznám. Buďte nyní opravdu soustředěni na Boha a věřte mu. Nehýbejte se. Buďte během několika následujících minut soustředěni a modlete se. (Buďte nyní připraveni na můj úvod.) Jsem si

jist, že jste pochopili, v jaké situaci se nyní nacházím. Ale věřím Bohu. On mne poslal, abych to dělal, abyste mohli vědět, že křesťanské náboženství je jediné pravé náboženství...?...

Nyní vidím nějakou ženu (jestli chcete, můžete zvednou hlavy), ona se modlí tam v rohu, s malým děvčátkem. Jestliže věříš, že to malé děvče se uzdraví... To děvčátko má problémy s řečí. Pokud chceš, pozvedni svou ruku...?... její řeč. To souhlasí. Kromě toho ona byla u lékaře. A lékař ji řekl, že se musí podrobit operaci mandlí. A ty jsi ji sem přivedla ve víře, že Ježíš ji uzdraví. A tak, abys věděla, že jsem služebníkem Božím, to je babička toho dítěte, které sedí vedle ní. Maminka je na konci. To je pravda. A tak, aby ses ujistila, že jsem služebníkem Božím, babička se modlí za svůj nemocný žaludek. To souhlasí. Věříš z celého srdce, že to, co jsem řekl je pravdivé, ač jsem vůči tobě neznámým člověkem? V pořádku. Můžeš jít domů. Nepochybuj a budeš v pořádku. Můžeš-li věřit.

³¹ Zde sedí jistý muž, sedí zde přede mnou a modlí se. On má potíže se žaludkem. Vedle něho je jeho žena; ona se trápí s ženskou nemocí. Jestliže věříte z celých srdcí. Ano? Můžete být uzdraveni. Pozvedněte své ruce...?... V pořádku. Postavte se. Amen. Ježíš Kristus vás uzdravuje.

Tam vzadu sedí a dívá se tímto směrem muž, má nemocný žaludek. Jestliže věříš, pane, druhá osoba od konce, můžeš být uzdraven. Ježíš Kristus tě uzdravuje. V pořádku. Věříte...?...

Někdo se modlí. To je muž. On má nervové potíže. Nemůže spát. On povstává. Bojí se, že má rakovinu. Zapomeň na to. Dnes budeš spát. Ježíš Kristus tě uzdravuje.

³² Nyní mi prokažte přízeň, vzhledem k tomu, že vás Bůh uzdravil, ta paní, která sedí vedle tebe...?... nemoc je pryč. Povstaň, paní. Trápily tě úzkostlivé stavy... obyčejná psychická deprese. Tak je to. Pane, položte na sebe vzájemně ruce. Ve jménu Ježíše Krista, zatracuji toho ducha, satane, jsi odhalen. Vyjdi z této ženy ve jménu Ježíše Krista. Amen. Můžeš nyní jít. Buď zdráva. Na té ženě je zlý duch. Je to tu znovu...?...

Za ní je žena, ona se modlí. Vedle ní sedí její kluk, její syn, který - to je rovněž mentální případ. A matka se modlí za svého syna. Postav se. Polož své ruce na svého chlapce. Ve jménu Ježíše Krista, nechť ho to opustí. Aleluja!...?...

³³ Zde je nějaká paní, právě před tebou. Má potíže se zády, má

komplikace. Její stav je špatný. Tuším, že si mne nevšímá. Poslyš, Juanito Orteiz - Orteiz. Postav se. Ježíš Kristus tě uzdravuje....?...

Jestliže můžeš věřit. To je ona. Vidíte, jak povstala na nohy. Je v pořádku. Koho se oni dotýkají? To nejsem já. Oni se dotýkají Velekněze, Ježíše Krista v Duchu Svatém, toho samého, který vedl Simeona.

Žena sedící tam vzadu, na konci, astmatička. Postav se. To je dobrá víra. Ale je ještě jedná věc, které potřebujete více, totiž Ježíše Krista, jako svého Spasitele. Přijmete Ho za svého Spasitele? To je dobrý úmysl pro člověka, který to nemá. Budte spasení, vaše hříchy jsou vám odpuštěny, jděte v pokoji. Aleluja!

³⁴ Hned za tou ženou se modlí muž. Trápí ho nervy. Vedle něho je jeho žena, která se sem dívá. Ona má cukrovku. To souhlasí. Postavte se na nohy. Ježíš Kristus vás uzdravuje.

Tam je paní, která se podobá této. Postav se. Neznáš mne. Já neznám tebe. Ježíš Kristus tě zná. Jestliže mi Bůh oznámí tvé potíže, uvěříš mi, že jsem jeho prorokem? Zvedni ruce. Máš ženskou nemoc. Byla jsi u lékaře. On tě chce operovat. Tak je to. Věříš mi? Řeknu ti, do jaké patříš církve. Ty jsi baptistka. Zvedni své ruce.

³⁵ Vedle ní sedí muž. On trpí prostatou, vstává v noci. Věříš? [Prázdné místo na pásku.]...?... To souhlasí. Postav se na nohy. Věř celým srdcem. Jdi domů a uzdrav se.

Tam na této linii sedí, to je... sedí zastíněn temnými stíny, on tam sedí. Věř. Jestliže věříš a přijímáš své uzdravení, přijmi Ježíše Krista a On tě uzdraví. Aleluja!

³⁶ Věříte teď? Tedy, věříte, že Ježíš Kristus je Synem Božím. Jestliže teď věříte, můžete být všichni uzdraveni, pokud povstanete na nohy. Ó, Pane, ve jménu Ježíše Krista, uzdrav je všechny. A Pane, vyslyš modlitbu svého služebníka. Satane, nyní přicházím a vyzývám tě, ďáble. Jsi demaskován. Jsi podvodník. Vyzývám tě k souboji. Ježíš Kristus tě porazil a nemáš právních nároků. Jsi poražen. Ježíš Kristus tě porazil. Jdi pryč, ve jménu Pána Ježíše Krista.

